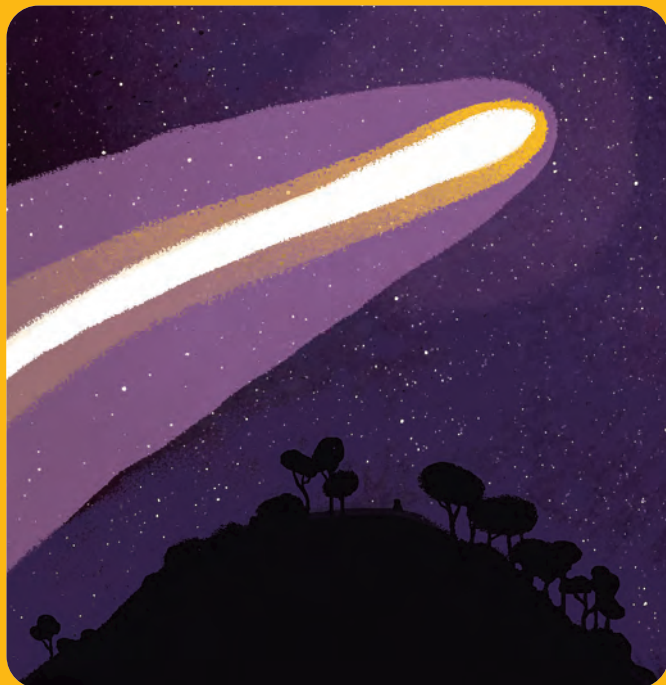

Elisabet Ràfols

La nit del cometa

La nit del cometa

Elisabet Ràfols

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Capítol 1

L'Alba té moltes ganes de fer-se gran per poder dedicar-se al que més li agrada, però només té tretze anys. Li agrada llegir sobre tot el que es veu al cel i entendre-ho: les constel·lacions, els planetes, els cometes... Avui s'ha llevat plena d'entusiasme i quan entra a la cuina per esmorzar diu triomfalment al seu pare:

—Avui, 28 de juliol de 2061, és un gran dia!

—Ah, sí? —diu el pare, sorprès.

—Sí, papa, no te'n recordes? Aquest vespre, si no hi ha núvols, veurem el cometa Halley!

L'Alba es mor de ganes que arribi la posta de sol per poder localitzar aquest cometa al cel, un cometa que només es pot veure cada setanta-sis anys. Per tant, amb sort, es pot veure un cop a la vida.

Com que és estiu, són vacances i no ha d'anar a l'escola. Per això pot dedicar tot el seu temps a l'astronomia, a tot el que té a veure amb els astres i el firmament sencer. Cada dia passa moltes estones a la biblioteca buscant informació sobre cometes,

astres, planetes... Fa uns mesos va descobrir que el noi que fa de caixer al supermercat de la cantonada té la mateixa passió que ella. De seguida es van fer amics. Es diu Pol i fa la carrera de física a la universitat. Aquest any té l'assignatura d'astronomia i s'ho passa molt bé. És l'assignatura que més li agrada. Sovint organitza xerrades a l'Ateneu, el centre cívic del barri, per divulgar coneixements científics. L'Alba troba fascinants les lectures que li recomana en Pol, perquè sempre li desperten moltes preguntes i llavors ha de llegir encara més.

Una altra cosa que li ha interessat molt d'en Pol és que se n'anirà a viure amb els seus amics, la Tona i l'Octavi, fora de la ciutat, a una casa abandonada. La Tona també viu al barri i és artista. Pinta murals i fa escultures amb objectes trobats. L'Octavi és d'un poble de muntanya i treballa de lampista. Fa tan bé la seva feina que el volen a tot arreu. Va conèixer en Pol i la Tona el dia que va anar a l'Ateneu per refer-hi tota la instal·lació elèctrica. I també va conèixer l'Alba, que quan no és a la biblioteca és a l'Ateneu, on treballa la seva mare. En Pol, la Tona i l'Octavi volen crear junts un món diferent, un món on viure sense dependre de la xarxa de producció especulativa. Això, tal com ho expliquen ells, vol dir viure en un món en què ningú es faci ric mentre d'altres es fan pobres, i, per exemple, no pagar innecessàriament més pel menjar i l'habitatge. Ara l'Alba pensa molt més en les injustícies del món. Quan sigui més gran farà com ells.

A casa, es queixa sovint de la família, perquè no li agrada ser l'única filla d'un pare i una mare que s'assemblen com un ou a una castanya. Són contraris en tot: el pare està satisfet amb el món tal com és i, en canvi, la mare vol transformar el món de dalt a baix. Tot i viure a la mateixa casa, procuren no veure's, perquè no hi ha mai cap conversa que acabi bé. Es deixen notes per resoldre les qüestions pràctiques de la casa i per a tot el que té a veure amb l'Alba, que té la sensació de ser al mig com el dijous.

Aquesta tarda, en Pol farà una xerrada sobre el cometa Halley i després tothom qui vulgui pujarà al turó, la petita muntanya que tenen a la sortida de la ciutat, allà on hi ha el cementiri. S'hi ha apuntat molta gent i l'Alba, evidentment, pensa anar-hi. Avui serà un dia llarg, esperant veure el cometa.

El pare de l'Alba es diu Corneli Riudoms i és un dels homes més rics de la ciutat. Cada dia, després d'esmorzar amb la seva filla, surt a fer el cafè a la terrassa del bar La Plaça que té davant de casa. És la seva rutina diària. Durant el curs, l'Alba surt de casa a tres quarts de nou del matí, i tot seguit ell baixa al bar i pren un tallat. Això ho fa tant a l'hivern com a l'estiu. Tant els dies feiners com els festius.

Així, doncs, com sempre després d'esmorzar, avui en Corneli baixa al bar de davant de casa. Porta uns pantalons texans cars i una camisa blanca de lli, ben planxada i ficada amb molta cura dins dels pantalons. Ara, amb el tallat sobre la taula, repassa les notícies del dia al seu rellotge intel·ligent. De cop se'l mira amb incredulitat. La notícia que acaba de llegir el trasbalsa:

—Vaga general contra la crisi climàtica? Estan bojos! Els falta un bull! —ho ha dit tan fort que algunes persones, assegudes a les taules del voltant, s'han sobresaltat.

—A tu sí, que et falta un bull, nano! —li diu un home vell que en aquest moment passa per davant de la terrassa arrossegant els peus. També arrossega un carretó d'anar a comprar ben carregat—. Que no veus que ens estem morint tots? —afegeix—. O bé de calor, o bé ofegats en una torrentada..., o bé per problemes respiratoris. —L'home fa una pausa i el mira fixament.— Ja veig que et penses que a tu no t'afectarà. Doncs, saps què? Et moriràs abans d'hora com tothom, ja t'ho dic jo.

L'home reprèn la marxa, tot remugant. La gent que s'ho mirava es queda un instant immòbil, pensativa.

Ja fa unes quantes dècades que cada any hi ha una conferència de l'ONU sobre el canvi climàtic, aquest any és la COP66. La primera va ser a Berlín l'any 1995, mira si en fa de temps, i és evident que totes aquestes conferències han servit de ben poc. Poquíssim. Els governants són incompetents i només satisfan els més rics. La resta de gent ja fa temps que s'organitza als pobles i ciutats per fer front a la crisi climàtica, i finalment només els ha quedat l'estratègia de convocar una vaga general. Poca gent s'hi oposa, però és la que té el poder.

En Corneli s'aixeca de cop i se'n va carrer avall. Està histèric. Està empipat amb ell mateix per no haver-se pres seriosament la vaga contra la crisi climàtica. Casa seva és davant del bar, però és incapaç de tornar-hi, s'ha de bellugar. El moviment l'ajuda a aclarir les idees i cremar energia. Sembla mentida que visqui amb una de les líders de la vaga, la Roser, la seva exparella i mare de l'Alba. Viuen en un pis antic reformat, propietat d'en Corneli. I el pis és prou gran per poder-hi viure separats. Van considerar que era la millor opció per a l'Alba. A la Roser, des que ell la coneix, sempre li ha preocupat molt la crisi climàtica. Al principi, a en Corneli, aquesta preocupació de la Roser li va fer gràcia, però a mesura que s'implicava més i més en la lluita, el tema es va tornar polèmic entre ells. Tan polèmic que la Roser procura no parlar de la crisi climàtica amb en Corneli, perquè ell considera que lluitar pel clima i un futur millor és una utopia i una pèrdua de temps. Per a ell, només compta el que ja existeix i segons ell funciona. En Corneli no s'adona que la gent ja ha arribat al límit i que les mesures del Govern contra la crisi climàtica són totalment insuficients. La població mundial decreix, l'esperança de vida és baixíssima, el Govern no inverteix en recerca, ni sanitat, ni educació. L'activitat humana ha destrossat el planeta en molt poc temps. La Roser està convençuda que la vaga general és l'única opció que els queda, però en Corneli només hi veu el caos. Dues maneres de veure el

món, de reaccionar al món, de viure en el món, totalment incompatibles.

En Corneli segueix caminant de pressa i sense direcció. Fa voltes pel barri, sense fixar-se en res ni en ningú, fins que s'atura a una cantonada atret per un cartell penjat a la marquesina d'una parada d'autobús. S'hi acosta per llegir-lo amb deteniment. És un cartell del manifest en defensa de la vaga general:

MANIFEST PER A UN FUTUR POSSIBLE

VEIENT l'empitjorament de les condicions de vida causat per uns governs interessats en la promoció de:

L'energia no renovable

La desforestació

La sobrepesca

L'agricultura intensiva

La mala gestió de l'aigua

CONVOQUEM VAGA GENERAL

I EXIGIM:

- Suport de xarxes de consum i d'una agricultura local i variada
- Garantia del 100 % d'energia renovable
- Transformació de la indústria per afavorir la bona gestió de l'aigua.
- Reforestació de tota zona deshabitada.

Amb vermell, i ben gros, s'hi ha afegit: «30 de juliol».

Serveis mínims: escanegeu codi QR per trobar la comissió de vaga general que us pertoca segons el vostre domicili.

En Corneli es grata el cap lentament mentre remuga:

—30 de juliol. 30 de juliol. 30 de juliol. —I de cop, salta:— Però si això és demà passat! —Es posa en marxa de seguida, el cervell li va a mil per hora; cal fer provisions, que no els falti de res, ni arròs, ni llegums, ni paper de vàter!

La Roser s'ha llevat molt d'hora per poder fer totes les gestions que té previstes per avui. Fa ben bé un any que es dedica a organitzar aquesta vaga general que demà passat serà realitat. Com a representant del comitè de vaga, s'ha reunit amb la gent que coordina l'acció a cada poble, ciutat i comarca de tot el país. I tothom està disposat a fer-la durar tant de temps com sigui necessari.

Fa uns dies, la Tona va coordinar un grup de voluntaris per pintar un mural a la plaça que hi ha davant de l'Ateneu. Junts van triar com a lema un vers del poeta Vicent Andrés Estellés: «Perquè hi haurà un dia que no podrem més i llavors ho podrem tot.» Van trigar molta estona a posar-se d'acord sobre què dibuixarien per il·lustrar el vers, i al final, com que la paret era prou grossa, van fer una mena de tríptic mural: a l'esquerra, un peu que esclafa diners; al mig, una terra seca, i a la dreta, un sol útil i esperançador. L'acte d'inauguració del mural es va fer ahir i hi va haver molts elogis i discursos emotius. A més de felicitar els artistes, es va aprofitar l'ocasió per animar tothom a seguir la vaga.

Durant aquest any de preparació, la Roser ha fet un esforç per parlar de la vaga amb en Corneli, però no ha servit de res. És totesut com una mula i no té cap intenció de canviar d'opinió. Quan el va conèixer, fa poc més de tretze anys, encara tenia una espurna d'il·lusió als ulls i a la Roser li va semblar que era prometedora. Van tenir una filla i per això van decidir viure junts. Llàstima que l'espurna es va apagar molt aviat. I és que en Corneli no s'adona que aquest món on viuen és totalment insos-

tenible, precari per a la majoria i mortal per a tots. La qualitat de l'aire és esgarrifosa, la sequera no té fi, les temperatures no paren de pujar i, a causa del descontrol immobiliari de dècades enrere i el descens de la població per la mala qualitat de vida, ara hi ha moltes zones urbanitzades desertes. Potser té tanta por de tot que no pensa. No pensa en el món que deixen a la seva filla.

Una de les gestions que té previstes la Roser és, sense esperar cap miracle, trucar al despatx del governador de la ciutat. És l'última oportunitat que pensen donar al governador perquè decideixi fer un canvi dràstic de política i s'avingui a coordinar-la amb els organitzadors de la vaga, que donen veu a la major part de la població del país.

—Despatx del governador. Qui el demana? —respon una veu amb una certa urgència.

—Roser Florit, representant del comitè de vaga de la ciutat.

—Un moment... —L'espera no és llarga, just el temps de rondinar per a si mateixa: aquest governador és un impresentable. Només li interessa el poder dels diners. Si cal, per força. Quina comèdia, les eleccions governamentals. Sempre guanyen els mateixos. Ho tenim molt fotut, per molt ben organitzats que estiguem.— Ho sento —diu la mateixa veu d'abans—, ara mateix no la pot atendre, però diu que avui mateix li farà arribar una proposta d'acord per evitar la vaga.

—Doncs... —la Roser allarga la paraula per contenir la indignació i abans de penjar de cop li diu—: potser serà tard, digui-li que és un irresponsable.

D'aquí a vint minuts té una reunió virtual per enllestir totes les mesures per a la vaga general i poder-les posar en marxa simultàniament a tot el país. Cada poble, cada ciutat vetllarà perquè tot funcioni. La tasca de la Roser és assegurar una bona coordinació

de la vaga. Tots els pobles i ciutats tenen com a mínim les comissions següents: subsistència, canalla, resistència, comunicació i coordinació. La comissió de subsistència s'encarrega del repariment de queviures i l'organització de menjadors socials. La comissió de la canalla vetlla per l'atenció a totes les criatures, amb activitats d'acompanyament de la vaga. La de resistència coordina les respostes al Govern. La de comunicació informa de la vaga i la de coordinació s'encarrega de la caixa comuna i de la supervisió de les altres comissions perquè el mecanisme d'organització no falli.

Surt del despatx i troba la Júlia, la seva amiga de l'ànima, una cuinera professional que s'ha apuntat a la comissió de subsistència.

—Has vist si ha arribat l'Alba? —li pregunta la Roser—. Avui hi ha l'activitat d'astronomia i ja ens ha dit que hi anirà.

La Roser se n'alegra que la seva filla sigui tan independent i tingui aquesta passió tan forta per l'astronomia. Sap que l'Alba recordarà tota la vida l'experiència de veure el cometa Halley. Quan es faci fosc, molta gent pujarà al turó del cementiri amb l'esperança que hi hagi un cel prou clar per poder distingir el cometa. De moment, la previsió meteorològica és bona i, a més, allà dalt hi ha poca contaminació lumínica. Per poder-lo veure amb més detall, en Pol portarà un telescopi. Aquest vespre, la Roser i la Júlia no es volen allunyar gaire de l'Ateneu i esperen veure el cometa des del terrat de l'edifici.

—Sí, és per allà —li respon la Júlia mentre li assenyala un grup de gent al fons del passadís—. Mira-la.

La Roser veu una vintena de persones que s'esperen, dretes o assegudes, al costat de la porta de la sala on es farà l'activitat. Entremig d'aquesta gent distingeix l'Alba amb els seus rínxols negres característics, asseguda a terra, amb els auriculars posats.

Avui porta les bermudes vermelles que tant li agraden i la seva samarreta preferida, la de la Via Làctia. L'Alba la saluda amb la mà des de lluny i la Roser se li acosta.

—Ei, Alba. Va tot bé? —diu la Roser.

—Sí, mama, tot bé —respon l'Alba mentre s'aparta els auriculars de les orelles—. No et preocupis.

L'Alba és molt responsable per l'edat que té, pensa la Roser. No els dona mai cap maldecap. Tret que últimament li surt una mica el mal geni. Deu ser cosa de l'edat, de l'adolescència. Però la Roser no es vol queixar, se sent molt orgullosa de la seva filla. Li agrada veure-la sempre tan motivada. Veure com dedica molt de temps a llegir o a escoltar tot el que troba sobre el seu tema preferit, l'astronomia, ja sigui des del punt de vista científic o filosòfic. La Roser té la sensació que ara la mainada, en general, és més seriosa que abans. La por del futur és cada vegada més gran. Hi ha molta ràbia i ansietat.

—Has berenat, Alba?

—Mama! No et preocupis —respon l'Alba amb impaciència—, sí, ja he berenat. I sí, ja sé que demà passat comença la vaga general, i que tot estarà tancat, i que ens passarem la vida entre casa i l'Ateneu. I que tu estaràs ocupadíssima. No t'amoïnis, de debò. Ja sé per què es fa la vaga i si serveix d'alguna cosa hi dono suport. A més, tu en parles contínuament i el pare es carrega contínuament la idea o sigui que: tot bé!

—D'acord, d'acord —diu la Roser amb to pacificador—. Ja parlarem del teu suport, i tant que serveix. Però aquest vespre, quan baixis del turó ves de seguida cap a casa. Avui soparàs amb el pare, que jo encara tinc molta feina. O sigui que tu i jo ja ens veurem demà al matí —la Roser li fa un petó i se'n va tranquil·la. Es treu el mòbil de la butxaca per veure si hi ha cap missatge important. No li ha parat de vibrar tota aquesta estona que

parlava amb l'Alba, però ja ha après que gairebé mai no ve d'uns minuts. Abans parava boja amb les notificacions.

Té uns quants missatges de veu. Primer missatge:

«Ei, Roser, soc la Laia. No pots faltar a la reunió de les set. Importantíssim per estar a punt demà passat. Darrers ajustos.»

Segon missatge:

«Us falta un bull, amb mi no hi comptis», diu la veu d'en Corneli. Quin babau, encara es creu que comptaré amb ell!, pensa la Roser. Realment, no viu en aquest món! «Faré tot el que pugui perquè això s'aturi. Parlaré amb qui calgui, i ja saps què soc capaç de fer! Has pensat en la nostra filla? Ja t'ho...» La Roser atura el missatge. Ja n'ha tingut prou, no pensa perdre ni un minut més a escoltar les bestieses que diu el seu ex. I les seves amenaces són fum, és incapaç de fer res aquest home!

Tercer missatge:

«Roser, pots comptar amb l'edifici buit de darrere l'Ateneu i el del carrer de la Indústria. Hem aconseguit taules llargues i bancs. I carretons per transportar el menjar des de la cuina de l'Ateneu.»

Quart missatge:

«Roser, vens, oi, aquest vespre a la reunió? Et porto la planificació que em vas demanar.»

Genial, pensa la Roser, les coses van funcionant. Té l'esperança que aquesta vaga general servirà per a canviar dràsticament la situació actual del món. Una revolució pacífica. Nota la inquietud a la panxa. Té la sensació de tenir la panxa buida i plena alhora. Com si alguna cosa li fes salts per dins. Potser són nervis. Potser és la il·lusió. O potser totes dues coses. Queda només un dia per tenir-ho tot a punt. Que tothom sàpiga què ha de fer, on

ha de ser i com ha de resistir. El sentiment general és d'una certa eufòria i el Govern està molt desgatat.

En Corneli, mentrestant, fa cua a la caixa del supermercat, en un estat d'ansietat descontrolat. Per no desesperar-se, decideix començar a fer trucades a tothom; voldria desfer en cinc minuts la feina d'anys d'organització popular. Truca i truca, però ningú li contesta al telèfon. Ja ningú no ho fa, la gent es comunica per missatges de veu. I decideix fer el mateix.

Un missatge:

«Hola, Mateu, has vist això de la vaga? Hem de fer alguna cosa, i no em diguis que parli amb la Roser. Ja ho he fet i no serveix de res. Truca'm de seguida que puguis.»

Un altre missatge:

«Pere, Pere, Pere, truca'm de seguida que puguis!»

Un altre missatge:

«Ramon, soc al súper de sota casa, baixes? Hem de parlar urgentment.»

N'envia uns quants més. Està frenètic. Com és que no s'ha adonat del que estava a punt de passar? És veritat que ell i la Roser parlen poc. Viuen separats dins de casa i només es comuniquen per compartir les responsabilitats parentals. Però, tot i així, sembla impossible. Quina irresponsabilitat, la Roser. De mica en mica, la cua ha anat avançant i ara, finalment, pot començar a buidar el carro i passar per caixa.

COL·LECCIÓ LECTURES GRADUADES

Nivell A1

Des de la Terra amb amor

Marta Mas / Albert Vilagrasa

Em dic Nicòstrat

Òscar Vendrell Corrons

Les taules de l'Olívia

Marta Mas / Albert Vilagrasa

Nivell A2

El gat que va perdre els bigotis

Xavier Gual

Entre línies

Marcel Bartumeus

La caixa de joies

Jordi Dausà Mascort

La Llar dels Cabells

Òscar Vendrell Corrons

Encara hi són

Irene Solanich Sanglas

La nit del cometa

Elisabet Ràfols

Nivell B1

El club de la petanca

Òscar Vendrell Corrons

El lladre del mocador verd

Teresa Artigas

Els Fak Eh

Jordi Dausà Mascort

És l'any 2061, concretament el 28 de juliol. Aquesta nit el cometa Halley serà visible. Quan arribi la posta de sol, l'Alba pujarà amb un grup de gent dalt del turó per veure'l. La nit serà llarga. Hi haurà embadaliment i somnis, però també angoixa i inquietud. I tot en un context de revolta i utopia. L'Alba encara ha de créixer, només té tretze anys, però admira els seus amics més grans, en Pol, la Tona i l'Octavi, que volen viure de manera sostenible en una casa abandonada fora de la ciutat.

A1 (NIVELL INICIAL)

A2 (NIVELL BÀSIC)

B1 (NIVELL INTERMEDI)